

MILÍ PŘÁTELÉ, POZDRAVUJI VÁS V DRUHÉM DOPISE NEMOCNÝM A MÁM RADOST, ŽE TATO „STARONOVÁ AKTIVITA“ NAŠLA ODEZVU. DĚKUJI VÁM ZA TO, ŽE CHCETE S MOU BISKUPSKOU SLUŽBOU DÁL SDÍLET TAJEMSTVÍ SVÉHO STÁŘÍ, NEMOCI I UTRPENÍ. TAK SE STÁVÁTE SOUČÁSTÍ VŠECH MÝCH AKTIVIT, ŽIVOTA NAŠICH FARNOSTÍ A TOHO, CO SE VE SVĚTĚ DĚJE. PODPORUJETE TO SVÝMI MODLITBAMI, TRPĚLIVÝM NESENÍM SVÉHO KŘÍŽE A VĚDOMÍM, ŽE VÁS POTŘEBUJEME.

JEDENÁCTÉHO ÚNORA JE SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH. SVATÝ OTEC TAK CHCE KAŽDÝ ROK VYZVEDNOUT MIMOŘÁDNÉ POSTAVENÍ PRÁVĚ VÁS, STARŠÍCH A NEMOCNÝCH. CHCE VŠEM UKÁZAT, ŽE SI ČLOVĚK UCHOVÁVA SVOU DŮSTOJNOST V KAŽDÉM VĚKU A V KAŽDÉ SITUACI. DOSTÁVÁ SE VÁM TAK VELKÉHO PRIVILEGIA SPOLU S TĚMI, KTEŘÍ VIDITELNĚ ZASAHUJÍ DO BĚHU DĚJIN SVĚTA. UŽ BLAHOŠLAVENÝ JAN PAVEL II. SVÝM STÁŘÍM A NEMOCEMI OSLOVOVAL ŘEČÍ SVÉHO KŘÍŽE CELÉ LIDSTVO. UKÁZAL, ŽE ČLOVĚK, I KDYŽ UŽ NEMŮŽE MLUVIT, POHYBOVAT SE A DĚLAT TO, CO BYLO JEHO CELOŽIVOTNÍ RADOSTÍ, MŮŽE JEŠTĚ POKORNĚ A S LÁSKOU NĚST TÍHU SVÉ LIDSKÉ KŘEHKOSTI.

DÍKY, ŽE JSTE OPOROU MÉ BISKUPSKÉ SLUŽBY. ZŮSTÁVÁM S VÁMI SPOJEN MODLITBOU, POŽEHNÁNÍM A DUCHOVNÍ PŘÍZNÍ.

VÁŠ

O skrytém pokladu našich dní

Sestry a bratři,

v Matoušově evangeliu (13,44) čteme, že *nebeské království je podobné pokladu ukrytému v poli*. Oním polem je i náš vlastní život s jeho zdánlivou všedností, s bolestmi a obtížemi. Víra nás vede k hledání skrytých darů, neboť bezpečně přivádějí k jejich Dárci. Jako důkaz slouží zkušenost indického jezuita Philipa de Souzy, který před několika lety oslepl. Lidé ho ovšem litovali, ale on tvrdí, že navzdory svému postižení prožívá své dny radostně a vyrovnaně. Říká, že ztráta zraku mu ve skutečnosti otevřela oči, neboť vidí teď jasněji než kdy předtím a chválí Boha a děkuje mu častěji než dřív. Slepota ho přivedla do styku s krajní chudobou obyvatel slamů na okraji Bombaje a k rozhodnutí, že tam bude žít s nimi. Zpočátku se bál, jak ho tamní obyvatelé přijmou. Ale oni k němu začali přicházet sami, jednoduše proto, že byl tak chudý jako oni. Tak poznal z bezprostřední blízkosti opuštěnost mnoha lidí. A slepota mu umožnila, že v sobě objevil skryté schopnosti, o kterých neměl tušení: dar naslouchat druhým a porozumět jejich bídě. Sám o sobě říká, že jako nevidomý přečetl dokonce více knih než dřív: *Děti mi totiž rády předčítají. Poznávají radost z dobrého čtení, zlepšují svou výslovnost i písmo a něco nového poznávají. Když jim naslouchám, mohu je upozornit na chyby, které dělají, na krásu řeči, na sloh a na správné užívání slov a vět. Takže děkuji Bohu a chválím ho, neboť mi otevřel oči pro mnohé skryté a krásné věci, především pro podivuhodné cesty, které všechny vedou k němu.*

Víra posiluje, poskytuje útěchu v krizích i bolestech a připomíná, že všechno těžké je pouhou zastávkou na životní cestě, která umožňuje vidět za obzorem trpkých zkoušek pravou hodnotu oběti a nové možnosti k harmonickému životu. Ostatně otázka po smyslu bolesti se týká nás všech. Její podoba a neodbytná naléhavost se může měnit, ale vede k poznání vlastní slabosti a bezmoci. Navíc ji prožíváme sami a to zvyšuje naši nejistotu a naléhavost otázky, proč právě my... Ale všechno má svůj smysl a evangelní podobenství o skrytém pokladu a na to navazující příklad kněze Philipa ukazují plně křesťanské řešení.

Písmo, např. kniha Nehemjášova, uvádí kritickou situaci jeruzalémské náboženské obce ohrožované přesilou okolních nepřátel. Nehemjáš obnovuje nejen hradby, ale i chrám a městské domy. *Ti, kdo stavěli hradby, pracovali jednou rukou na díle a v druhé drželi zbraň*, čteme ve 4. kapitole. Shromážděnému lidu předčítal znalec Zákona Ezdráš úryvky z Mojžíšových knih. *Když knihu otevřel, všechen lid povstal. Ezdráš dobrořečil Hospodinu a všechen lid odpověděl s pozdviženýma rukama: „Amen, amen.“ Padli na kolena a klaněli se Hospodinu tváří až k zemi.* Nato levité, služebníci oltáře, vykládali smysl posvátného textu, aby mu lid plně porozuměl a načerpal odvahu a vytrvalost. Lidé se uklidnili, když slyšeli slova o věrné Boží lásce, která je neopustila, ale naopak otevřela novou cestu záchrany a uskutečňované naděje. Prožívali dny naplněné radostí a poznání nových možností, které se před nimi otevřely ve zdánlivě bezvýchodných situacích.

Boží slovo je, jak víme, *plné života a síly*, a je řečeno i k našemu povzbuzení. Zmíněný Nehemjáš, muž moudrý a hluboce věřící navzdory všem překážkám, které musel překonávat, povzbuzoval lid slovy: *„Netrapte se! Radost z Hospodina je naše síla!“* Vztáhněme si tuto výzvu i na sebe, přemýšlejme o ní a často si ji opakujme. Boží pohled, naplněný nekonečnou láskou, hledí i na nás a náš Pán nám stále připomíná: *Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět. (Jan 16,33)*

P. Miloslav Fiala OPraem

V pátek dne 6. ledna 2012 o Slavnosti Zjevení Páně jmenoval ve Vatikánu Svatý otec Benedikt XVI. pražského arcibiskupa Dominika Duku OP kardinálem.

Otče arcibiskupe, také my jsme prožívali radost z vašeho jmenování kardinálem. Je to velká čest i pro naši královéhradeckou diecézi, kde jste byl 11 roků biskupem. Jak jste přijal své jmenování a co to pro vás znamená být kardinálem?

Když se mi dostala zpráva, že mě chce navštívit rada nunciatury, tak jsem se spíš domníval, že se jedná o nějaké dovysvětlení jednání církev a stát, které probíhá, anebo už jak to bývá vždycky u církevních představených, jsem se lekl, jestli není zase nějaký problém. Pak jsem si řekl, kdyby byl problém, tak si mě zavolají na nunciaturu. Ta myšlenka, že by to bylo jmenování kardinálem, tu jsem rychle zapudil, poněvadž jsem si řekl, to by mi neříkal rada velvyslanectví, to by přišel pan nuncius. Opak byl pravdou. Mohu říci, že v tom momentě, když přinesl tuto zprávu, tak se mně ulevilo, že to není žádná z těch jmenovaných kauz, kterých jsem se obával. Mám-li říci upřímně, jsem si vědom toho, že to je určité uznání ze strany Svatého otce. Ale spíše bych řekl, je to veliké uznání pro českou církev. Od vzniku Československé republiky je celá řada pražských arcibiskupů – kardinálů. Jeden z mých královéhradeckých předchůdců kardinál Kašpar, dále pak kardinál Beran, kardinál Tomášek, kardinál Vlk a nyní moje maličkost. Je to také ovšem i pro mne anebo pro naši církev zajištění určité kontinuity, protože panu kardinálu Vlkovi z hlediska věku v květnu vyprší kardinálský mandát, a tak můžeme říci, že tím je vlastně zajištěno pokračování, že hlas naší církve bude slyšen u svatého Petra, stane se součástí hlasu celosvětové církve. To tedy ovšem není pro mě jenom radost, ale je to pro mě také starost.

Co pro vás, otče kardinále, znamenala kardinálská hodnost v období totality, když jste byl bohoslovcem, knězem nebo provinciálem? Co pro vás kardinál jako takový znamenal?

Zmínil bych, že v mém dětství to bylo ono období, kdy jsme v Československu žádného kardinála neměli. Dokonce pak od roku padesát jsme vlastně o biskupech i o našem otci arcibiskupovi Karlovi jenom věděli, že je ve vězení. Čili příliš přemýšlet o hodnosti kardinála reálně nebylo možné. Protože mým zájmem tedy vždy byla historie, no tak z té historické stránky jsem věděl, že byli kardinálové. Ale spíše se v církevních dějinách hovořilo o jiných kardinálech, jako kardinál Richelieu a další. A pak

zcela jistě se hovořilo o římských kardinálech, ale byla to opravdu taková „labutí píseň“. Věděli jsme, že existují kardinálové. Později, ale to jsem vlastně již byl bohoslovcem, že se náš pražský arcibiskup Beran stal kardinálem. Ale zase byl od nás daleko vzdálen, protože byl v Římě. Ale mohli jsme se radovat, to už jsem byl skutečně starší, z kardinálů, jako byl kardinál Wyszyński, kardinál Wojtyła, kardinál Bengsch. Čili to byly kardinálské postavy, s kterými jsem se mohl setkat, díky Bohu, ale byly to pro mne tedy osobně, a myslím pro většinu z nás, přece jenom vzdálené postavy, které žily v církvi, ale věděli jsme, že nám můžou také pomoci, proto jsme jim doručovali některé zprávy, hledali jsme u nich oporu a pomoc.

V prosinci 2011 jsme obnovili posílání dopisu našim nemocným, který zasiláme téměř 900 lidí. I našim nemocným jste byl po jedenáct let biskupem. Co byste jim vzkázal, popřál, co byste od nich očekával, co byste řekl na jejich adresu?

Tak jednak bych vás chtěl pozdravit, všechny nemocné, protože sám jsem byl i často pacientem, a to i dlouhodobým, takže si trochu dovedu představit, co znamená ne-moc, co znamená bolest a některé zkoušky, které s nemocí souvisí. A proto bych vám chtěl opravdu popřát Boží požehnání, odvahu, statečnost, protože trpělivost snášení nemoci je statečností. Ale jestliže naše srdce hoří tak jako učedníků emauzských, pak tuto sílu a odvahu svatodušní – vždyť máme svatodušní katedrálu, jak zdůrazňoval otec arcibiskup Karel – pak tedy můžeme mít tuto odvahu do budoucna. Ale je to také určité ujištění, že naše královéhradecká diecéze na vás nezapomíná. Nejsou to jenom dopisy nemocných, ale je to také charita diecézní i charity místní, ale jsou to také farnosti, které vědí, a můžete důvěřovat a doufat, že na vás nezapomenou v případě vašich potřeb i pomoci, ať v té službě jako je ošetření, anebo pomoci v dnešní situaci – například dosáhnout na léky, které potřebujete. To vám všem přeji a jsem přesvědčen, že jak vedení diecéze, tak diecézní charita i vaše farnosti jsou na to připraveny. Pán Bůh vám žehnej do roku 2012.

Otázky panu kardinálovi položil Mons. Josef Socha

Nepřehlédli nikoho...

Den nemocných zařadila církev do liturgického roku a slaví ho jako součást událostí lidských dějin. Kde je člověk, tam je bolest, utrpení, nemoc, stárnutí i smrt. Den nemocných není oslavou lidského trápení. Není to pouhá prezentace toho, co odjakživa zneklidňuje mysl i srdce člověka. Den nemocných má zdravým i churavým, mladým i starším připomenout realitu života v pravdě a bez příkras. Staví před nás tvář světa i života tak, jak je. Ale nejde jen o to, zdůraznit skutečnost naší lidské zranitelnosti, křehkosti a pomíjivosti. Bůh nás učí a vychovává, abychom viděli sebe i druhé ve světle Jeho pravdy a Jeho plánů. Tento pohled vnáší do dramatu našich životních událostí, v nichž se nepřehlédnutelně setkáváme s různými podobami kříže, světlo nadpřirozené naděje a útěchy.

V teologickém pojednání o moderním světě a soudobém křesťanství se nemůže jen tak přejít stať o problému zla a utrpení. V rozhovoru o víře s nevěřícími se totiž pravidelně ozývá námitka: A co války? Co utrpení mnoha lidí a dětí? Jaká je křesťanská odpověď na tyto otázky? Především je třeba říci, že odpověď evangelia na tento problém není pouze teoretická. Co by bylo platné zlo a utrpení „vysvětlit“, kdyby se tím nic nezměnilo? Křesťanská odpověď se proto nevyčerpává jen ve slovech. Z Bible víme, že zlo a utrpení nejsou podle Boží vůle. Víme také, že na počátku svět vypadal jinak než dnes a hlavně, že jednou bude vypadat jinak. Víme také, že v onom budoucím světě nebude bolest, nemoc, smrt a hřích. Křesťan tedy ví o utrpení a smrti a ví také, že jedno utrpení a jedna smrt, a to Krista, měla smysl. Proto i naše bolesti, nemoci a trápení, když jsou přijaty jako účast na Kristově smrti, nemohou být beze smyslu a letět jen tak do prázdna. Nepatří do říše osudů a náhod.

Svatý Otec v letošním poselství nemocným k jejich dni mimo jiné píše: „V setkání s Kristem mohou nemocní a trpící zakoušet, že kdo věří, není nikdy sám. Bůh skutečně ve svém Synu Ježíši Kristu nás

nikdy neopouští. Neopouští nás v našich úzkostech, starostech a utrpeních. Je nám blízko, pomáhá nám a touží uzdravit hloubky našich srdcí.“ (srov. Mk 2, 1-12)

Pán Ježíš se vždy přibližoval k trpícím a nemocným s plnou vážností svého božství. Skláněl se nad člověkem obtěžkaným tíhou tělesných i duševních bolestí s porozuměním a láskou. Nepřehlédl nikoho, kdo se s Ním toužil podělit o své trápení. Vkládal ruce na ty, kteří toužili po osvobození ze svých těžkostí. Nemocní také vytušili, že každý z nich potřebuje nejen dotek Ježíšových rukou, ale blízkost jeho milosrdenství, dobroty a všemohoucnosti. Že potřebují být ve své bezmocnosti a opuštěnosti blízko Toho, kdo má pevně v rukou jejich náročný životní úděl.

Vzpomínám na setkání s jednou starou nemocnou paní upoutanou na lůžku. Navštívil jsem ji, byla přes den sama doma. Kromě jiného jsem se jí ptal, zda se necítí opuštěná. Sáhla hned po modlitební knížce, otevřela ji a začala v ní číst. Vnímám jsem, že takovéto chvíle modlitby jsou pro ni setkáním s živým Kristem. Proto se necítí zas až tak sama a opuštěná. Kristus byl a je její oporou, silou i nadějí. Nečeká od Něj úplné uzdravení, měla totiž amputovanou nohu, ale toužila po setkání s Někým, kdo jí rozumí, zná její trápení a nikdy ji neopustí.

Milí přátelé, svou modlitbou podporujeme pana biskupa, s nímž se prostřednictvím dopisu nemocným setkáváme a který nás informuje o svých aktivitách. Je to ale i setkávání vás mezi sebou navzájem. Vytváříme společenství a každé společenství přátel a lidí, kteří se modlí na určité úmysly a nesou totožný úděl života, má nosnou sílu pro jednoho každého, kdo k němu patří. Vědomí této sounáležitosti nám potom pomáhá v těžkostech, které nás každodenně provázejí. Síla tohoto společenství by se ještě zvýšila tím, kdybychom alespoň jednou modlitbou denně přispěli do „duchovního fondu“ našeho společenství. Když se modlí téměř tisíc lidí na určitý úmysl a vzájemně se doprovázejí v podobné fázi svého života, je to velké bohatství, z něhož čerpá církve, diecéze a každý z vás. I my na biskupství na vás myslíme ve svých modlitbách. Tak jako pan arcibiskup Otčenášek byl s vámi spojen přes oběť mše svaté, chceme i touto formou s vámi vytvářet duchovní společenství přátel Božích dětí.

Mons. Josef Socha

„Podnikatelé mezi sebou volili ty nejlepší“ – tak nazval svůj článek redaktor hradeckého deníku. I podnikatelé touží po odezvě na svou činnost, která není až tak snadná. Kdo byl nejlepším podnikatelem v roce 2011? Která firma si vedla nejúspěšněji? Jaký projekt si zaslouží nejlepšího uznání? Na to odpovídali hradečtí podnikatelé, když se vyjadřovali ve volbě těch nejlepších. Potěšilo, že tito lidé volili i osobnost roku 2011. Mezi nominovanými byl i náš bývalý biskup - dnes už český primas - kardinál Dominik Duka. Máme radost, že dostal nejvíc hlasů a zvítězil. Je to dobré znamení, že ti, kteří se pohybují v atmosféře tvrdého obchodu, konkurence, byznysu, neztrácejí smysl pro hodnoty morální, společenské, kulturní i náboženské. Proto si tohoto uznání bude otec kardinál určitě vážit.

V týdnu modliteb za jednotu křesťanů se sešli zástupci všech křesťanských církví Hradce Králové v katedrále Svatého Ducha k ekumenické bohoslužbě. Ježíšovo „aby byli jedno“ musí stále oslovovat ty, kdo nejsou lhostejní k nejednotě křesťanských církví. Ta stále trvá. Modlili jsme se, abychom byli vnímavější a citlivější k požadavkům naší doby a zvěstovali evangelium ve větší svornosti, pokoře a lásce, i když nás mnohé události dějin rozdělily. Ekumenické snahy posledních papežů zesílily. Chceme-li hlásat pravdu Páně věrohodněji, musí touha po viditelné jednotě v našich srdcích sílit. Po bohoslužbě se představitelé jednotlivých církví sešli k přátelskému posezení v budově biskupství.

V první polovině února odjede pan biskup Jan do Washingtonu. Má zastoupit pana kardinála Duku při bohoslužbě za zemřelého exprezidenta Václava Havla. Ukazuje se stále víc, jak osobnost tohoto

českého státníka byla známá po celém světě. Pan biskup Jan Vokál působil v Americe dva roky jako jáhen i kněz v několika farnostech. Řeč a mentalita zámořského kontinentu mu není až tak cizí. Provázejme ho svou modlitbou.

Na Svátek Uvedení Páně do chrámu 2. února 2012 se v královéhradecké katedrále sešlo na 70 řeholníků a řeholnic z celé diecéze. Slavili mši svatou, letos poprvé s otcem biskupem Vokálem. Bohoslužba začala v kapli sv. Klimenta svěcením svící a průvodem do katedrály. Je to vždy manifestace těch, které si Bůh vyvolil, aby celým svým životem hlásali slávu Božího království a byli znamením Božích příslibů a eschatologických událostí. Po bohoslužbě pokračovalo setkání v Novém Adalbertinu přednáškou děkanky Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty v Olomouci na téma Patřit Bohu a mít u něj svůj podíl. Řeholních komunit v diecézi ubývá. Do svých domovů na Slovensku odešly sestry z Přepych. Malá společenství sester žijí na Mendrice, ve Slatiňanech, Hradci Králové, Opočně, Rokoli, Hoješíně, Dvoře Králové, Humpolci, Kutné Hoře v Charitním domově Laudon u Lanškrouna a v Anenské Studánce. Malá řeholní společenství tvoří i sestry salesiánky v Hradci Králové a sestry Ježíšovy v Hradci Králové a Ústí n. O., komunita Gratia v Novém Bydžově a Institut sester želivské kanonie. Mužský klášter máme v diecézi pouze v Želivě. Jeho otcové premonstráti pomáhají v různých farnostech. Modleme se také za vážně nemocného opata tohoto kláštera Bronislava Kramára. V Pardubicích a na Litomyšlsku působí komunita salesiánů, v Dobrušce řeholní společenství lazaristů a ve farnostech především trutnovského vikariátu působí kněží řádu Svaté Rodiny.

V celé církvi slavíme 11. února Světový den nemocných. Jako jiná léta navštíví v tyto dny (13. 2.) Fakultní nemocnici v Hradci Králové – tento rok konkrétně oddělení neurologie – v zastoupení pana biskupa Jana pomocný biskup Josef Kajnek. Je to vždy pěkné, plodné a přátelské setkání nejprve s vedením kliniky, zdravotním personálem a poté i s pacienty. V 16 hod. bude v budově onkologie mše svatá a po ní setkání nad tématem Domov sv. Josefa v Žirči – lůžkové zařízení pro nemocné s roztroušenou sklerózou. Hostem bude ředitel Oblastní charity v Červeném Kostelci Ing. Mgr. Miroslav Wajsar. Vážíme si toho, že duchovní služba kněží se ve fakultní nemocnici stala samozřejmostí. Denně se v meditační místnosti jejího areálu slaví mše svatá. Kaple v nemocnici existuje mj. i v Pardubicích a Havlíčkově Brodě. Zamýšlíme také, aby nemocní mohli navštěvovat v době své hospitalizace mši svatou i v jiných nemocnicích. Co víc potřebují lidé v těžkých chvílích bolesti a utrpení než živý kontakt s Kristem trpícím a oslaveným.

Mons. Josef Socha

Naše milá Paní a Matko Maria, Tobě svěřuji každé slovo, které teď napíšeš, a prosím Tě, abys použila tento ubohý nástroj k oslavě Boží Lásky k nám. Amen

Když mne otec Josef oslovil, abych napsala pár řádků do „Dopisu ne mocným“, ještě mně úplně nedocházelo, že vlastně Pán Bůh plní moji dávnou touhu mít možnost sdílet se s těmi, k nimž patřím. Podělit se o to, jak se Pán Bůh nádherně dokáže dotýkat našich životů a až nepochopitelně proměňovat - bolest v Radost, tmu ve Světlo, otroctví ve Svobodu..... smrt ve Zmrtvýchvstání. *Bože můj, chválím Tě a velebím a děkuji, děkuji za vše.*

Jednu dobu jsem si moc přála, aby mi Pán Bůh dal sílu navštěvovat nemocné, zvláště ty, kteří nemají možnost přicházet do kostela ke slavení Mše svaté, anebo alespoň oslovit nemocné, se kterými se setkávám. Moje plachost, až na občasné výjimky, mně však odňata nebyla, takže jen opět žasnu, jak to Pán zařídil po svém.

Je to už sedm let, co jsem si právě ve „Světový den nemocných“ napsala pár myšlenek, a těmi bych chtěla začít své sdílení. Nazvala jsem si je tenkrát: „Rozjímání z pelišku“.

Únor 2005.

Včera jsem zase byla po dlouhé době u lékaře. Je to krásný ušlechtilý člověk a myslím, že Pánu Bohu moc milý, i když o tom zřejmě neví. Je opravdu pohlažením pro duši nemocného vnímat osobní péči. Vstupem do ordinace je každý jeho pacient tím nejdůležitějším. Jak už jen tenhle pocit léčí!

Přesto mně i tentokrát bylo smutno, když jsem odcházela. Smutno, protože jsem cítila jeho smutek a soucit nad mým osudem. Zdá se, že je pro člověka, který nezná Boha, nezná Ježíše a nezná hodnotu kříže, moc těžké, možná až nemožné přijmout osud nevyléčitelně nemocného člověka.

A já???

Já zatím nepřestávám Pánu Bohu děkovat za ten veliký dar – za moji nemoc.

Za nemoc, která zastavila můj nesmyslný úprk životem a darovala mi blízkost Boží...

A co bych napsala teď, po sedmi letech života nemocného? V první řadě musím říci, že můj pohled se liší podle stavu, který právě prožívám. A protože právě teď mi je dobře – to znamená, že mi je darováno přijímat konkrétní stav v Pokoji – v Pokoji Božím, který svět nemůže dát, opět mohu jen Pánu Bohu děkovat za všechny milosti, které mi byly dány právě pro mou nemoc, pro mé „ano“ ke všemu, co posílá.

Hezky se to píše, když člověk není právě na bojišti. Ale když musí vybojovat víru, že život má smysl i s těmi všemi omezeními, s neustálými pocity, že jsem druhým na obtíž, že jsem neužitečná, že vůbec ničemu nerozumím a jsem neschopná cokoliv ovlivnit, že druhým jen lezu na nervy a způsobuji nepříjemnosti, nebo i že jsem parazit a žiji na úkor druhých. Pak jsem vděčná za každého človíčka, kterého mi Pán Bůh pošle, aby mne znovu a znovu ujišťoval, že je velikou pravdou to, co se modlíme se svatým Františkem při křížových cestách: „...**nebot' svým křížem jsi vykoupil svět.**“ Věřím, že jednou, až mi Pán Bůh dá uvidět, co by v životě mém i mých drahých nemohl bez onoho „kříže nemoci“ udělat, budu Mu nevýslovně vděčná, že nedbal na mé nářky, fňukání a smlouvání.

Ježíši, náš Pane, Tví kněží nám často říkají o hodnotě přijímaných křížů a my přesto jako bychom zapomínali, nemůžeme nějak uvěřit, že se to týká i nás právě tady a teď. Prosíme Tě, povzbuzuj nás ve chvílích zápasů, abychom vždycky dokázali obnovit své „ano“ Tvé vůli, která je přece vždy tím největším dobrem. A pak, když uznáš za lepší, abychom Ti sloužili jako zdraví, není pro Tebe přece problém to zařídit. Děkujeme Ježíši, že můžeme své bolesti, svoji nemoc, svá omezení prožívat s Tebou, s vědomím, že Ty víš úplně všechno. Že na to nejsme sami, jakkoli se nám to zdá. Děkujeme, že Tě známe. Jak veliký je to dar!!! Amen

Libuše Petra Svobodová

Drazí přátelé,

posílám vám první pozdrav v novém roce z naší zasněžené Rokole. Také zde jsme v kapličce zahájili rok svátkem Panny Marie – Matky Církve. Tato liturgická slavnost nás všechny hned první den v roce svěřuje naší nebeské Matce. Nyní už vánoční období skončilo a církev nás pomalu vede začátkem mezidobí do předvelikonočních týdnů. Božské Dítě spatříme v náruči Matky ještě při jeho představení nebeskému Otci v jeruzalémském chrámě. A už tehdy je Maria klade do rukou věštícího starce Simeona, aby jí potvrdil, že úkol, pro který její Synáček přišel na svět, bude moci splnit jen za cenu velkých obětí. Ona sama je s ním natolik spojená, že se i na této jeho oběti bude plně podílet. Brzy nato přicházejí první těžkosti, útěk před pomstou krále Heroda a život v exilu v pohanském Egyptě. Ani doma v Nazaretě neměla lehký život. Asi ne nadarmo šla o tomto městečku nepříliš pochvalná pověst. Mnohý z nás jistě zažil, že se jeho dobrá vůle setkala s nepochopením, snad dokonce jsme i za dobrý skutek sklídili posměch. Toto všechno určitě, a ne jednou, zakusila i svatá Rodina. Možná, že i malý Ježíš si příběh mamince postěžovat a ona ho ve své náruči konejšila. Představme si, že jsme teď sami v roli

takového dítěte se všemi těmi dnešními „problémy“, s nimiž se tak často setkáváme. A také my si můžeme přijít Mamince postěžovat. Myslím, že mohu říci, že její pomoc každý potřebujeme. Ona se o nás pečlivě stará. Naše skutečné potřeby zná a ví, jak nám může přispět. Vždyť sama prošla celým pozemským životem a tak jako nikdo jiný prožila radosti i bolesti, jež může člověk prožít. Jistě už za svého života sama také pomáhala všude tam, kde ve svém okolí viděla, že může jakýmkoli způsobem přispět druhým. Nedala se odradit nevděkem. A jistě tomu učila i svého synka. Zná jeho láskyplné Srdce, které pomáhala vychovávat – proto si dnes ví rady, když mu vypráví o bolestech těch, kdo ji prosí o přímluvu.

Nevím, zda by se našla matka, která by dokázala zklamat důvěru svého dítěte. Že to nedovede ani naše nebeská Matka, o tom by mohly vyprávět tisíce poutních míst na světě, která vznikala tam, kde se pomoc Panny Marie projevila zvlášť hmatatelným způsobem. 11. února máme v kalendáři svátek Zjevení Panny Marie v Lurdech. Ode dne, kdy Krásnou Paní viděla malá Bernadetta a kdy tam z masabiellské jeskyně vytryskl pramen milosti, uplynulo už sice více než sto padesát let, ale dodnes miliony poutníků dokládají, že tento pramen nevysychá. Samozřejmě není jen právě v Lurdech místo milosti, mateřské Srdce Mariino obsáhne celý svět. I zdejší naše malá kaplička by mohla vypravovat! Láska Matky čeká na důvěru dítěte! Ale dokážeme také poděkovat? Říká se, a ne neprávem, že dík je nejjistější prosba. Člověk je už takový, že všechno dobré, co od Boha dostává, pokládá za samozřejmost, a když se mu něčeho nedostává, cítí se být ukřivděný. To, že vidím, slyším, mohu mluvit, mám zdravé ruce, mohu chodit, a další a další dobra, která tolika druhým chybí, to přece zaslouží poděkování! A což naše víra! To je snad malý Boží dar? A kolik je i dnes těch, kteří jsou ochotni za ni platit tou nejvyšší cenou – není tomu ještě tak dávno, kdy i u nás byli takoví hrdinové. Vložme tedy i naše díky za toto všechno do klína Panny Marie, tím ji jistě nejvíc potěšíme. Neměli bychom zapomínat připojit se k prosbám za jednotu křesťanů. To je jistě něco, co naší Matce leží opravdu na srdci. Vždyť ona je Matka všech lidí, za všechny její Syn trpěl a zemřel – tím spíše, když jde o ty, kdo v něho věří.

Milí přátelé, dívám se právě z okna přes bílou pláň – v těchto dnech zde máme opravdovou sněhovou nadílku – a myslím, jak krásně sluší tato běl Královně Neposkvrněné, Immakulatě. V našem domě máme právě návštěvu našich bohoslovců, kteří zde mají exercicie a mohou si bohatě užít i přírody kolem, a to ve všech „etapách“: dopoledne hustě sněžilo, po obědě zase svítí slunce a sních září nesčetnými jiskřičkami. Kéž bych mohla také vám tento pohled nějak přiblížit! Chci vás tedy aspoň v duchu vzít s sebou do kapličky a vaše všechny starosti i radosti předložit naší nebeské Matce. I vy mně ve svých dopisech píšete o své modlitbě. Děkuji vám a ujišťuji vás, že na vás také já u svatostánku pamatuji. Jsme tedy stále spojeni.

S. M. Mlada

Proč plamen i slza mají stejný tvar

Nu, prosím, pojd'te dál. Víím, že nemám naklizené, nic přichystáno pro takovou návštěvu, ale když neotevřu hned...TEĎ...tak tu chvíli promeškám. Jsem studem celá červená. Ale, prosím, pojd'te dál!

Dívčina tvář se na mě pousmála a uzlíček v její náruči se nepatrně zavrtěl. Její průvodce si starostlivým okem přeměřuje prostor, kam mají vstoupit. Víím, co si asi myslí.

Podobné myšlenky mě přepadly, když jsem se zvečera vydala do lurdské jeskyně, abych tam tenkrát byla sama. Místo zbožného rozpoložení mě však přepadl podivný smutek. Na obrovském svícnu před jeskyní nehořela ani jedna svíčka. Muž na žebříku lomozně seškraboval nánosy vosku a všechno bylo tak ponuré a prázdné. Panna Maria byla ve skále sotva vidět. Probíhala údržba svatyně.

Něco podobného jistě pociťuje i sv. Josef, když nahlíží do srdce, kam má uvést svěřenou rodinu. Ale Pán se rozhodl přijít do temnot. Chtěl být přinesen do svého chrámu před věky i právě dnes - ke mně, k tobě, jako světlo. Neumenšuje to Josefovy ani Mariiny starosti, ale zvětšuje důvěru a radost. Jakou moc má jeden malý plamínek. Rozžehne světlo, probudí život, dá teplo a krásu.

Bůh se nechává přinést jako oběť v maminčině náručí. Je to velké tajemství lásky, která je konejšena a zároveň stravována utrpením. Ve stejné jednotě, jako plamen a vosk svíce – jen bez konce, stále více. Mateřská náruč, která objímala bolest plačícího dítěte obětovaného Otci, nemůže být sama obejmuta Synem, který se s přibíjíma rukama dívá s kříže na to, jak jeho matka pláče. Kdo může pochopit nesnesitelnou bolest a poslušnost Ježíšovu! Kdo může docenit zásluhy slz Mariiných!

Moje maminka byla v té době už 25 let v invalidním důchodu. Všechny možné nemoci a úrazy si u ní podávaly ruce s takovou rychlostí, že snad jedině průvan, který vytvořily, zakonzervoval její tělo natolik, aby to vydrželo. Teď měla následovat příhoda ze všech nejkomplicovanější. Začátkem roku 2006 maminka přijala svátost nemocných a hned po té začala prudce zvracet zaschlou krev. Převezli ji v těžkém stavu do nemocnice, kde lékaři zjistili mnohačetná stále krvácející poranění sliznice z jícnu až do žaludku. Při špatné srážlivosti krve a všech už stávajících onemocněních vnitřních orgánů nebylo moc naděje. Pokud by se z toho zázrakem dostala, bude nejméně měsíc na kapačkách bez příjmu potravy. Dostala jsem šílený strach. Měla jsem v této oblasti už něco za sebou, ale tentokrát jsem to nedokázala překonat. Žádná modlitba ten strach neumenšovala. Nic mi nevlávalo žádnou útěchu. Až jsem uprostřed noci narazila v brožurce Totus Tuus na korunku k slzám Panny Marie. Na jejím konci bylo uvedeno, co Pán o této korunce řekl: „Má dcero, o co mě lidé budou prosit pro slzy mé matky, udělím jim láskyplným způsobem!“ Otevřela jsem Bibli a můj zrak padl na místo o uzdravení Jairovy dcery, zrovna na větu „Neboj se a věř!“, kdy Pán posiluje Jairovu víru v okamžiku, kdy mu oznámili smrt děvčete. Zbytek noci jsem se pak v důvěře modlila tuto korunku. Ráno jsem opět namátkou otevřela Bibli – na tom samém místě. Při návštěvě v nemocnici jsem tu posilu opravdu potřebovala. Maminka vypadala stále hůř. Nic nevnímala. Už dobře vím, jak si smrt dokáže formovat všechny, které si označila puncem. Stále jsem se modlila korunku a snažila se víc věřit Bohu než doktorům a vlastním očím. Příští neděli, byla to druhá postní, jsem opět ráno otevřela Bibli na stejné pasáži. Jen mi zrak padl na místo o něco dále v textu. ... Vzal ji za ruku a řekl: „Děvče, pravím ti, vstaň!“ Pak ji Ježíš vrátil jejím rodičům a poručil, aby jí dali jíst.

Když jsem odpoledne přišla do nemocnice, maminka, která o sobě včera nevěděla, seděla na posteli a povídá: „Luci, představ si, že jsem měla dnes k obědu bramborovou kaši. ....!!!“

A abych nezapomněla, bylo to její nejmilejší jídlo.

Zvyšte se prastaré vchody, zvedněte brány své klenby. Do chrámu vchází panovník, jako by to byl služebník.

A já, jako kněz srdce svého, jdu uvítat hosta předraženého....

....z rukou tvých, Maria, DAR Otce беру, aby zapálil svíci mou v chladném šeru...

....spolu se Simeonem dnes pozvedám SVĚTLO, jež přišlo ve svůj chrám!

Lucie Moravcová

Milí přátelé, dočetli jste poslední řádky druhého Dopisu nemocným. Po vydání prvního jsme od Vás obdrželi mnoho pěkných dopisů, další průběžně docházejí a to nás zavazuje ve vydávání pokračovat. Máme z toho radost a Vaše reakce nás opravdu těší. Věříme, že zde najdete slova, která Vás zaujmou a povzbudí. Budeme se také těšit na Vaše další dopisy.

Upřímně děkujeme i za Vaše příspěvky. Je možné zasílat je na naši adresu Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01. Někteří jste se zajímali o možnost příspěvní darem na účet, je to možné, č. účtu je 1006010044/5500, VS 21003.

Příště se prostřednictvím Dopisu setkáme v závěru postní doby, na prahu Velikonoc.

*Dopis pro Vás připravují a srdečně Vás zdraví Mons. Josef Socha, S. M. Mlada Kozlová,
P. Miloslav Fiala OPraem. a Lucie Moravcová.*